

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudcem JUDr. Janem Dvořákem v právní věci **žalobce: J. D.**, zastoupeného: JUDr. Václavem Bubeníkem, advokátem se sídlem Cihlářova č.o. 4, 571 01 Moravská Třebová, **proti žalované: Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, 225 08 Praha 5, v řízení o žalobě **proti rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení ze dne 7.1.2013, č.j. 500 921 007/315-PB,**

t a k t o :

- I. Rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení ze dne 21.3.2012, č.j. 500 921 007 a rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení ze dne 7.1.2013, č.j. 500921007/315-PB, se pro nezákonnost zrušují a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.**
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 2.600 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám JUDr. Václava Bubeníka, advokáta.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se včasnou žalobou domáhal zrušení v záhlaví tohoto rozsudku označeného rozhodnutí žalované, kterým byly zamítnuty námitky a potvrzeno rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení ze dne 21.3.2012, č.j. 500 921 007, jímž žalovaná zamítla žalobci žádost o zvýšení starobního důchodu podle podmínek v ust. § 56 odst. 1 písm. b) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“). Žalobu odůvodnil žalobce následujícím způsobem:

Žalované rozhodnutí je nezákonné, když žalovaná nezákonně zhodnotila dobu pojištění v neprospěch žalobce, přičemž se jednalo o dobu od 1.9.2009 do 31.3.2010 (dále jen „rozhodná doba“), přičemž žalovaná tuto dobu žalobci nezapočetla do doby pojištění, ač tak učinit měla. Žalovaná zastává názor, že v případě žalobce v souvislosti s výše uvedenou rozhodnou dobou mohlo být aplikováno ust. § 11 odst. 2 zákona o důchodovém pojištění v části týkající se započtení doby, po kterou žalobce nevykonával práci z důvodu neplatného skončení pracovního poměru, s tím, že dle názoru žalované toto ustanovení na případ žalobce nedopadá, neboť dle žalované nebyla tato neplatnost vyslovena rozhodnutím soudu, resp. nebyla tato neplatnost výslovně v mimosoudní dohodě. Žalobce dostal dne 29.6.2009 výpověď z pracovního poměru, přičemž platnost této výpovědi žalobce napadl žalobou v listopadu 2009 u Okresního soudu ve Svitavách. Zaměstnavatel tuto výpověď dopisem ze dne 11.2.2010 odvolal, s tímto odvoláním projevil žalobce písemně souhlas. Dále žalobce uzavřel se zaměstnavatelem dohodu o zaplacení náhrady mzdy za období od 1.9.2009 do 31.3.2010, zaměstnavatel uhradil náhradu mzdy za uvedenou dobu dle průměrné mzdy žalobce, kterou by dosáhl v těchto měsících, a zároveň byl pracovní poměr žalobce ukončen dohodou k 31.3.2010 z organizačních důvodů. Následně vzal žalobce uvedenou žalobu pro určení neplatnosti výpovědi z pracovního poměru v únoru 2010 zpět. Podle názoru žalobce není otázka platnosti zmíněné výpovědi rozhodnou otázkou pro řízení před žalovanou, když tato výpověď z pracovního poměru byla zaměstnavatelem v souladu s ust. § 50 odst. 5 zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce, ve znění účinném k datu odvolání výpovědi (dále jen „ZP“). Podstatou zmíněného odvolání výpovědi z pracovního poměru je, že hmotně právní účinky odvolané výpovědi nenastanou, tedy pracovní poměr stále trvá, jako by k výpovědi nedošlo. V této situaci je proto „absurdní požadavek žalované vyslovený opakovaně v důvodech jejího rozhodnutí, tedy trvání na výslovné deklaraci skutečnosti, zda výpověď byla neplatná nebo byla prohlášena za neplatnou soudem, pokud je v řízení již zjištěno, že účinky výpovědi vůbec nenastaly, resp. tato zanikla s účinky s ex tunc“. Protože došlo k odvolání výpovědi, vznikl žalobci nárok na náhradu mzdy za dobu, po kterou nemohl vykonávat práci z důvodu na straně zaměstnavatele, tato mzda byla zúčtována za rozhodnou dobu, což je patrné z dohody o náhradě mzdy. Z uvedeného je zřejmé, že pracovní poměr v době od 1.9.2009 do 31.3.2010 mezi zaměstnavatelem žalobce a žalobcem nepřerušeně trval, výpověď z pracovního poměru byla odvolána a bez ohledu na otázku její platnosti k ní nelze přihlížet. Za rozhodnou dobu obdržel žalobce náhradu mzdy, kdy pro překážku v práci na straně zaměstnavatele nemohl pro něj práci konat, z náhrad byly zaměstnavatelem žalobce odvedeny daně, odvody, a to včetně pojištění na sociálním zabezpečení, což ani žalovaná nepopírá. Proto jsou úvahy žalované týkající se platnosti výpovědi z pracovního poměru v rozporu se skutkovým stavem a navíc je tak aplikována právní norma, která na daný případ vůbec nedopadá, rozhodnutí je v rozporu se zákonem. Dále je rozhodnutí žalované poněkud

zmatečné, když tvrdí, že nelze mimosoudní řešení sporu mezi žalobcem a jeho zaměstnavatelem hodnotit, neboť k dohodě nedošlo po zahájení řízení o určení neplatnosti, což je v rozporu s konstatováním o podání žaloby a jejím zpětvzetím, tedy řízení zahájeno bylo a skončeno bylo až poté, co byla mezi žalobcem a zaměstnavatelem uzavřena dohoda. Tvrzení, že dohodě nepředcházelo zahájení řízení o určení neplatnosti výpovědi tak nemá oporu ve spise. Žalobce dále poukázal na konstantní soudní judikaturu Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu, která se týká posouzení náhrady mzdy jako ekvivalentu mzdy a dále se týká otázky zúčtování náhrady mzdy pro účely důchodového pojištění. Žalobce navrhl, aby soud obě rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

Žalovaná ve vyjádření k žalobě v podstatě zopakovala svou argumentaci ze žalovaného rozhodnutí, poukázala na ust. § 11 zákona o důchodovém pojištění. Uvedla, že žalobce se zaměstnavatelem uzavřeli běžnou dohodu o ukončení pracovního poměru, ve které však není výslovně uvedeno, že došlo ke skončení pracovního poměru výpovědí neplatně, nebyl rovněž uveden důvod odvolání výpovědi a dohoda o rozvázání pracovního poměru pouze stanovila nové datum ukončení pracovního poměru. Tato skutečnost však nezakládá nevyvratitelnou domněnku, že předchozí dohoda byla neplatná dle § 11 odst. 2 poslední věty zákona o důchodovém pojištění. Ani dohoda o zaplacení náhrady mzdy ze dne 11.2.2010 neuvádí důvod, tedy ani neplatnost původní výpovědi. Žalovaná uvedla, že vyplacená náhrada mzdy v únoru 2010 byla vyplacena i vykázána na evidenčních listech žalobce jednorázově, neboť pro její rozpočet a rozpis do příslušných měsíců nebyly splněny podmínky dle § 11 citovaného zákona. Žalovaná postupovala v souladu s právní úpravou, když respektovala údaje uvedené v evidenčních listech důchodového pojištění vyplněné zaměstnavatelem žalobce, kdy v měsících září, listopad a prosinec 2009 a leden 2010 žalobce nedosahoval žádných příjmů, které by zakládaly účast na nemocenském a tím i důchodovém pojištění. Tyto doby proto nebylo možné zhodnotit jako doby pojištění. Dále žalovaná odkázala na odůvodnění žalovaného rozhodnutí a navrhla, aby soud žalobu zamítl.

Předně je nutné zdůraznit, že podle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), soud přezkoumává napadené výroky žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů. V řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu tedy platí dispoziční zásada. Rozsah přezkumu žalobou napadeného správního rozhodnutí je ve správním soudnictví vymezen žalobními body, jimiž žalobce konkretizuje svá tvrzení ve vztahu k namítanému porušení zákona. Z tohoto důvodu obsah a kvalita žaloby v podstatě předurčují obsah a kvalitu rozhodnutí soudu. Přezkoumá-li soud žalobou napadené rozhodnutí nad rámec žalobních bodů, překročí rámec přezkumné činnosti vymezený v § 75 odst. 2 s.ř.s., přičemž Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“) již v minulosti vyslovil, že „jinou vadou řízení před soudem“ s vlivem na zákonitost rozhodnutí o věci samé je, pokud krajský soud přezkoumá a poté zruší žalobou napadené správní rozhodnutí z důvodu, který nebyl žalobcem uplatněn jako žalobní bod. Takový postup krajského soudu je nejen popřením dispoziční zásady, kterou je ovládáno správní soudnictví, ale znamená i zásah do principu rovnosti účastníků řízení, neboť jim odnímá právo vyjádřit se ke skutkovým a právním otázkám, které vzal soud za určující pro své zrušující rozhodnutí (srov. např. rozsudek NSS ze dne 14.2.2008, č.j. 7Afs 216/2006-63). Určitý průlom do dispoziční zásady ovládající správní soudnictví představuje povinnost soudu vyslovit rozsudkem nicotnost přezkoumávaného správního rozhodnutí bez návrhu (§ 76 odst. 2 s.ř.s.) a povinnost soudu zrušit napadené

rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, přičemž tato povinnost připadá v úvahu jen v případě, kdy tato vada brání přezkoumání žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů (srov.např. rozsudek NSS ze dne 12.12.2003, č.j. 2Ads 33/2003-78, a zejména usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 8.3.2011, č.j. 7 Azs 79/2009-84). Další případy týkající se možnosti tohoto průlomu stanovila judikatura jen v určitých, specifických věcech (např. prekluze v daňovém řízení, zánik odpovědnosti za přestupek uplynutím zákonné lhůty, uplatnění zásady *ne bis in idem*, aplikace zásady „*non-refoulement*“, aplikace právního předpisu či ustanovení, které na věc nedopadají – avšak to jen při splnění předpokladů stanovených v judikátu NSS ze dne 28.7.2009, č.j. 8 Afs 51/2007-87, v bezpečnostním řízení týkajícím se utajovaných informací-srov. rozsudek NSS ze dne 25.11.2011, č.j. 7 As 31/2011-101). Rozšířený senát NSS v usnesení ze dne 8.3.2011, č.j. 7 Azs 79/2009-84, dále judikoval, že krajský soud je oprávněn dále zrušit rozhodnutí správního orgánu pro vady řízení uvedené v § 76 odst. 1 s.ř.s., tj. *ex officio*, v případě, pokud tyto vady brání přezkoumání rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, byť je žalobce výslovně v žalobě nenamítl (tj. jedná se o případy, kdy rozhodnutí není schopno přezkumu z hlediska žalobních námitek, přičemž tato vadnost a nemožnost podrobit rozhodnutí zkoumání musí být zjevná buď ze spisu či z jeho absence nebo z rozhodnutí samotného, pokud bude postrádat srozumitelnost či důvody v takové míře, že vylučuje zkoumání důvodnosti žaloby, anebo ji soud sezná na základě jiných rozhodných skutečností, jež se dostanou do jeho sféry). Konečně, dle názoru krajského soudu, výjimkou z této zásady bude i případ, kdy se bude jednat o porušení hmotněprávního ustanovení Listiny základních práv a svobod ze strany správního orgánu, které nebude předmětem žalobních námitek. Důvodem pro tuto výjimku je skutečnost, že ust. § 75 odst. 2 s.ř.s. představuje normu procesněprávní, a pokud se bude jednat o porušení hmotněprávního ustanovení Listiny základních práv a svobod, tak je třeba připomenout, že smysl procesních norem spočívá ve vytváření mechanismů k ochraně hmotného práva. Procesní normy nelze vnímat jako samoučelné, a tím spíše nemohou představovat překážku pro aplikaci ústavně zaručené hmotněprávní normy. Proto může v takovém případě krajský soud aplikovat hmotněprávní ustanovení Listiny základních práv a svobod i za situace, kdy žalobce tuto námitku v žalobě vůbec neuplatnil (podle rozsudku NSS ze dne 13. 6. 2008, sp.zn. 2 As 9/2008, který sice se vztahoval ke kasační stížnosti, ale lze jej argumentum a simili aplikovat i v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, neboť základní úvaha aplikovaná v tomto případě je použitelná i v tomto řízení).

Krajský soud se tedy ve smyslu zmíněné judikatury nejprve zabýval otázkou, zda existuje některá z výše zmíněných výjimek ve vztahu k aplikaci dispoziční zásady, tj. zda je dán důvod pro to, aby soud aplikoval některou z výše uvedených výjimek. V této souvislosti dospěl krajský soud k závěru, že žalované rozhodnutí netrpí vadou uvedenou v ust. § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s., žalované rozhodnutí není nicotné (§ 76 odst. 2 s.ř.s.) a rovněž se nejedná o zmíněné další případy průlomu do dispoziční zásady. Proto se krajský soud dále zaměřil na přezkoumání žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.).

Krajský soud v řízení vedeném podle § 65 a násl. s. ř. s. přezkoumal žalované rozhodnutí v mezích žalobních bodů, přičemž dospěl k následujícím skutkovým a právním závěrům:

Předmětem žalovaného rozhodnutí, které tvoří s rozhodnutím správního orgánu I. stupně jeden celek, byla žádost žalobce o zvýšení starobního důchodu, ve které žalobce požadoval mimo jiné dodatečný zápočet doby pojištění od 1.9.2009 do 31.3.2012. V této době žalobce nevykonával práci u zmíněného zaměstnavatele, když od něho dostal výpověď z pracovního poměru dle § 52 písm. c) ZP s tím, že pracovní poměr bude ukončen ke dni 31.8.2009. Žalobce napadl platnost této výpovědi žalobou dne 2.11.2009 u Okresního soudu ve Svitavách. Zaměstnavatel tuto výpověď svým dopisem ze dne 11.2.2010 odvolal dle § 50 odst. 5 ZP, s tímto odvoláním projevil žalobce písemně souhlas. V souvislosti s tímto úkonem uzavřel žalobce se zaměstnavatelem dohodu o zaplacení náhrady mzdy za zmíněné období, kdy žalobce nevykonával práci pro zaměstnavatele, přičemž dle této dohody zaměstnavatel uhradil náhradu mzdy za uvedenou dobu dle průměrné mzdy žalobce, kterou by dosáhl v těchto měsících. Následně byl mezi žalobcem a zaměstnavatelem ukončen pracovní poměr dohodou k datu 31.3.2010 z organizačních důvodů a žalobce vzal zmíněnou žalobu o určení neplatnosti výpovědi z pracovního poměru dne 19.2.2010 zpět. Dne 31.3.2010 skončil žalobci pracovní poměr a bylo mu vystaveno potvrzení o zaměstnání, ze kterého plyne, že byl zaměstnán u zmíněného zaměstnavatele nepřetržitě od 2.10.1972 do 31.3.2010. Žalovaná výše zmíněné období v žalovaném rozhodnutí nezapočetla jako dobu pojištění pro zvýšení starobního důchodu, kterého se žalobce zmíněnou žádostí domáhal. Uvedené skutečnosti nejsou mezi účastníky sporné a vyplývají jak z žaloby, tak z žalovaného rozhodnutí a ze správního spisu. Mezi účastníky je však spornou otázka hodnocení výše zmíněné doby jako doby pojištění. Žalovaná na uvedený skutkový stav aplikovala § 11 zákona o důchodovém pojištění, platného ke dni přiznání starobního důchodu, tj. ke dni 2.4.2011. Z této právní úpravy vyplývá, že u zaměstnanců v pracovním poměru se za dobu pojištění považuje též doba, po kterou dle pravomocného rozhodnutí soudu trval nadále jejich právní vztah zakládající účast na pojištění, pokud podle tohoto rozhodnutí došlo ke skončení tohoto vztahu neplatně a pokud by jinak byla, kdyby nedošlo k neplatnému skončení tohoto vztahu, splněna podmínka uvedená v § 8, tedy účast těchto osob na nemocenském pojištění podle zvláštního předpisu, přičemž podmínka zaplacení pojistného se považuje za splněnou. Dále z ust. § 60 odst. 3 zákona o důchodovém vyplývá, že do vyměrovacího základu těchto osob se zahrnuje náhrada mzdy, platu nebo jiného příjmu započitatelného do vyměrovacího základu pro stanovení pojistného dle zvláštního zákona v kalendářních měsících, za které náležela. V případě žalobce však nebyla splněna podmínka existence pravomocného rozhodnutí soudu o neplatnosti původní výpovědi z pracovního poměru ze dne 29.6.2009 a potvrzení dalšího trvání pracovního poměru, neboť účastník řízení vzal žalobu o neplatnosti výpovědi zpět ještě před zahájením soudního jednání, takže soud řízení zastavil. Z uvedeného závěru obsaženého v žalovaném rozhodnutí žalovaná vyvodila, že postupovala v souladu s platnou právní úpravou a respektovala údaje uvedené v evidenčních listech důchodového pojištění vyplněných zaměstnavatelem žalobce, když v měsících září, listopad a prosinec 2009 a leden 2010 žalobce nedosahoval žádných příjmů, které by zakládaly účast na nemocenském a tím i na důchodovém pojištění, proto tyto doby nezhodnotila jako doby pojištění. Žalovaná dále k námitce vznesené žalobcem v řízení o zmíněné žádosti uvedla v odůvodnění žalovaného rozhodnutí, že za dobu pojištění se považuje též doba, po kterou by také i podle mimosoudní dohody uzavřené po podání návrhu na určení neplatnosti výpovědi trval pracovní poměr i nadále, pokud však podle této dohody výslovně došlo ke skončení pracovního poměru neplatně a pokud by byla splněna podmínka účasti na nemocenském pojištění (§ 11 odst. 2 zákona o důchodovém pojištění). Avšak ani tuto právní úpravu dle názoru žalované

nebylo možné na danou situaci žalobce aplikovat, když nebyla splněna existence mimosoudní dohody uzavřené po podání návrhu na určení neplatnosti výpovědi, ve které by bylo výslovně uvedeno, že došlo ke skončení pracovního poměru neplatně. Žalobce s uvedeným názorem nesouhlasí, když uvedená právní úprava (§ 11 odst. 2 zákona o důchodovém pojištění) na shora uvedený skutkový stav vůbec nedopadá. Žalobce totiž vychází z toho, že pokud byla zmíněná výpověď z pracovního poměru odvolána v souladu s platnou právní úpravou (§ 50 odst. 5 ZP), tak účinky výpovědi z pracovního poměru vůbec nenastaly, „resp. tato zanikla s účinky ex tunc“. Proto jestliže došlo k odvolání výpovědi, vznikl žalobci nárok na náhradu mzdy za dobu, po kterou nemohl vykonávat práci z důvodů existujících na straně zaměstnavatele (§ 208 ZP). Základní stěžejní otázkou proto je, zda v případě platného odvolání výpovědi z pracovního poměru daného zaměstnavatelem jeho zaměstnanci je nutné pro účely zápočtu doby, ve které zaměstnanec nevykonával práci pro zaměstnavatele do doby odvolání výpovědi, je nutné pro účely zápočtu této doby jako doby pojištění pro nárok na starobní důchod vyžadovat pravomocné rozhodnutí soudu o trvání právního vztahu zakládajícího účast na pojištění z důvodu neplatného skončení tohoto právního vztahu, případně zda je nutné vyžadovat splnění podmínky existence mimosoudní dohody uzavřené po podání návrhu na určení neplatnosti výpovědi obsahující závěr o neplatném skončení pracovního poměru (§ 11 odst. 2 zákona o důchodovém pojištění). Krajský soud musel přisvědčit názoru žalobce, a to z následujících důvodů:

Podle ust. § 11 odst. 2 se za dobu pojištění rozhodnou pro zápočet doby týkající se nároku na starobní důchod považuje též doba, po kterou podle pravomocného rozhodnutí soudu nebo mimosoudní dohody uzavřené po podání návrhu na určení neplatnosti skončení tohoto právního vztahu, trval nadále jejich právní vztah zakládající účast na pojištění, pokud podle tohoto rozhodnutí nebo této dohody došlo ke skončení tohoto vztahu neplatně a pokud by jinak byla, kdyby nedošlo k neplatnému skončení tohoto vztahu, splněna podmínka uvedená v § 8.

Podle § 50 odst. 5 ZP výpověď, která byla doručena druhému účastníku, může být odvolána pouze s jeho souhlasem; odvolání výpovědi i souhlas s jejím odvoláním musí být provedeno písemně.

Podle § 208 ZP nemohl-li zaměstnanec konat práci pro jiné překážky na straně zaměstnavatele, než jsou uvedeny v § 207, poskytne mu zaměstnavatel náhradu mzdy nebo platu ve výši průměrného výdělku.

V projednávané věci nebylo možné na uvedený skutkový stav zmíněné ust. § 11 odst. 2 zákona o důchodovém pojištění vůbec aplikovat, když na danou situaci nedopadá. Je sice pravdou, že žalobce platnost zmíněné výpovědi z pracovního poměru napadl žalobou u příslušného okresního soudu, avšak zaměstnavatel žalobce ji dle § 50 odst. 5 ZP odvolal, přičemž žalobce s tímto odvoláním projevil písemně souhlas. Tím v podstatě zanikly veškeré účinky zmíněné výpovědi z pracovního poměru a otázka její neplatnosti se stala naprosto bezpředmětnou. Byla-li podána u soudu žaloba o určení neplatnosti výpovědi, může být výpověď odvolána až do vyhlášení (vydání) rozhodnutí soudu I. stupně, popř. odvolacího soudu, kterým bylo řízení o žalobě pravomocně skončeno. Vyslovil-li druhý účastník do uplynutí výpovědní doby, popř. do vyhlášení (vydání) rozhodnutí soudu I. stupně nebo

odvolacího soudu, souhlas s odvoláním výpovědi, výpověď tím pozbývá všechny své právní účinky od počátku (ex tunc) a v právních vztazích mezi účastníky platí stejný stav, jako kdyby k výpovědi z pracovního poměru nikdy nedošlo (srov. Bělina, M. a kol., Zákoník práce, komentář, nakl. C.H. BECK, str. 183). V dané věci proto odvoláním zmíněné výpovědi zanikly její veškeré účinky a na zmíněnou rozhodnou dobu je nutné nahlížet ve světle závěru, že mezi zaměstnavatelem žalobce a žalobcem platil stejný stav, jako kdyby k výpovědi z pracovního poměru nikdy nedošlo. V tom případě byl požadavek žalované týkající se existence pravomocného rozhodnutí soudu o neplatnosti výpovědi, či existence mimosoudní dohody uzavřené mezi zaměstnavatelem a žalobcem, která by obsahovala závěr o neplatném skončení pracovního poměru, neoprávněný. Žalovaná tak měla přihlídnout k právním účinkům zmíněného právního úkonu, tj. k odvolání zmíněné výpovědi z pracovního poměru a měla na uvedený stav nahlížet tak, jako kdyby k této výpovědi vůbec nedošlo. Proto žalovaná nemohla vycházet z ust. § 11 odst. 2 zákona o důchodovém pojištění v rozsahu, který na danou věc aplikovala. Rozhodnou dobu měla tedy žalovaná hodnotit tak, že se jednalo o období, ve kterém trval pracovní poměr žalobce k výše zmíněnému zaměstnavateli s tím, že dle zmíněné dohody o zaplacení náhrady mzdy za toto období pouze zaměstnavatel uhradil náhradu mzdy z důvodu existence překážky v práci na straně zaměstnavatele (§ 208 ZP) za uvedenou dobu dle průměrné mzdy žalobce, kterou by dosáhl v těchto měsících, přičemž pracovní poměr žalobce byl ukončen až dohodou k 31.3.2010. Do této doby však pracovní poměr trval, když v uvedené rozhodné době v podstatě již neexistovala zmíněná výpověď, když již zanikly její účinky, a to ex tunc (argumentace soudu viz výše). Žalované rozhodnutí včetně rozhodnutí správního orgánu I. stupně vychází tedy z nesprávné právní kvalifikace, když byl na daný skutkový stav nesprávně aplikován právní předpis, proto soud musel žalované rozhodnutí, včetně rozhodnutí správního orgánu I. stupně, zrušit pro nezákonnost a věc vrátit žalované k dalšímu řízení (§ 78 odst. 1 a odst. 4 s. ř. s.).

Krajský soud ve vztahu k zúčtování zmíněné náhrady mzdy za rozhodné období uvádí, že podle konstantní soudní judikatury má náhrada mzdy v daném případě charakter ekvivalentu mzdy a je zúčtovatelná jako mzda. Náhradu mzdy vyplacenou žalobci na základě zmíněné dohody uzavřené mezi zaměstnavatelem a žalobcem za dobu, kdy žalobce nemohl vykonávat pro zaměstnavatele práci z důvodu existence překážky na straně zaměstnavatele (§ 208 ZP), je nutné posoudit jako započitatelný příjem do vyměřovacího základu, který lze rozpočítat na jednotlivé kalendářní měsíce po dobu existence zmíněné překážky v práci (srov. rozsudek NSS ze dne 17.8.2005, č.j. 5 Ads 60/2003-89 a ze dne 20.4.2011, č.j. 6 Ads 149/2010-93). V dané věci je mezi účastníky nesporné, že náhrada mzdy za uvedené období byla vyplacena a z této náhrady byly zaměstnavatelem žalobci odvedeny veškeré odvody, včetně pojištění na sociálním zabezpečení. V tom případě je nutné respektovat i závěr o tom, že pokud stát obdrží, byť opožděně, v souvislosti s náhradou mzdy platby pojistného na sociální zabezpečení a příspěvek na státní politiku zaměstnanosti, tak „bylo by absurdní a především nespravedlivé, aby se mu tento příjem v podobě vyplacené náhrady mzdy neprojevil v jeho osobním vyměřovacím základu pro výpočet starobního důchodu“ (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 9.6.2005, sp. zn. II ÚS 348/04).

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., když žalobce byl v řízení úspěšný a měl proto nárok na náhradu nákladů řízení. Tyto zahrnují odměnu a

paušální náhradu za dva úkony právní služby (příprava a převzetí věci, seps žaloby), tj. $2 \times 1.000 \text{ Kč}$ a $2 \times 300 \text{ Kč}$ (§ 3, § 7, § 9, § 11, § 13 zákona č. 177/1996 Sb.).

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 20. listopadu 2013

JUDr. Jan Dvořák v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Vladimíra Píchová